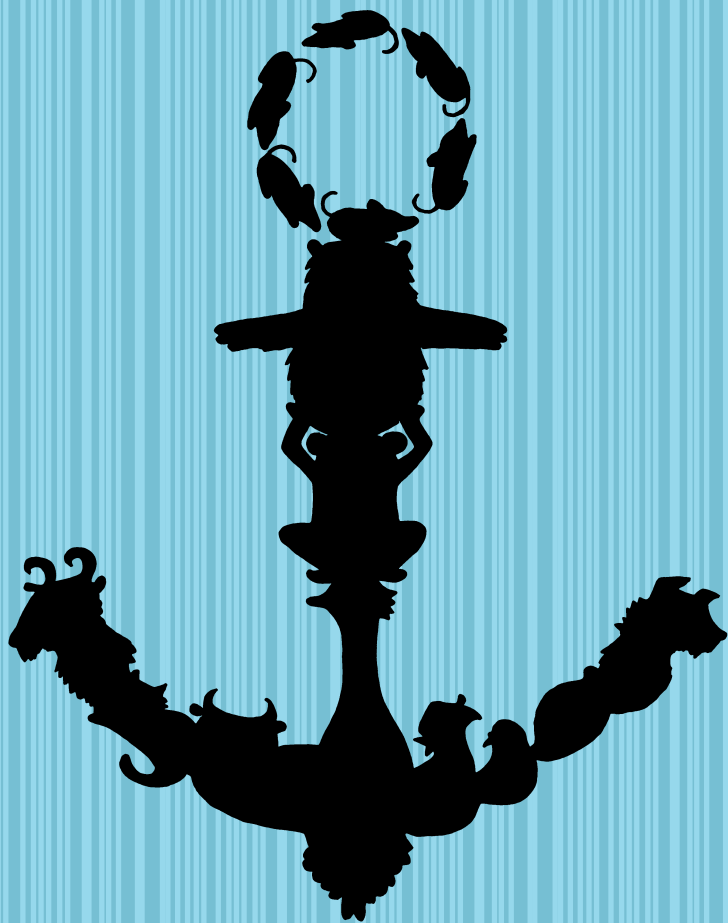

MARITA KORPILINNA

ELÄINTEN
VANHAINKOTI
ELÄIMET EVAKOSSA

Eläimet evakossa

Omistan tämän kirjan äidilleni, sinnikkäälle maailmanmatkaajalle, joka eläkkeelle siirtymisensä jälkeen on kiertänyt kaikki maapallon mantereet ja vielä nytkin, 90-vuotiaana, haaveilee uusista matkoista. Kiitän rakasta miestäni ja tytärtäni ideoista ja kannustuksesta kirjoittaessani tätä tarinaa, ja erityiset mahtikiitokset saa tämän(kin) kirjan taitavat kuvittaja ja taittaja.

Marita Korpilinna
ELÄINTEN VANHAINKOTI
ELÄIMET EVAKOSSA

© 2013 Marita Korpilinna
Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-286-687-5
Kuvitus: Noora Tyrmi
Taitto ja kannen suunnittelu: Helena Leivo

LUKU 1

PERUSKORJAUSTA PUKKAA

Eläinten vanhainkodin emäntä Strutsi kiirehti takaisin ruokasaliin. Se oli kesken ruokailun saanut puhelun ja nyt sillä oli ilmoitettavaa vanhuksille. Uutinen oli hyvä kertoa nyt lounaalla, jotta vanhukset saisivat päivän mittaan sulatella asiaa eivätkä menettäisi yöuniaa. Saavuttuaan saliin Strutsi katseli hyväntuulista vanhusjoukkoa, joka iloisena söi ja laski leikkiä. Siinä istuivat herrasmieskaverukset Koira Tasakäpälä ja Vuohi Pate von Mäkätin, Hevonen Pattijalka puolisonsa Fatiman kanssa, rouva Kilpikonna, jonka ikää kukaan ei tarkalleen tiennyt, Kalkkuna Kepa Helttanen, Simpanssi Monsieur Singe (Monsieur-titteli oli jäänne Simpanssin ravintoloitsija-ajoilta) sekä tietenkin Strutsin puoliso Karhu, eläkkeellä oleva poliisi.

- Rakkaat ystävät, aloitti Strutsi. - Minulla on teille uutisia. Olen juuri saanut viranomaisilta tiedon, että Eläinten vanhainkoti joudutaan peruskorjaamaan. Se tarkoittaa sitä, että meidän on löydettävä remontin ajaksi asunto itsellemme, Strutsi sanoi.

- Mitä sie Strutsi oikei höpäjät? Mihi myö täältä lähettäs? ihmetteli Kalkkuna.

- Päärakennuksessa ei voi asua peruskorjauksen aikana, huokaisi Strutsi. - Mutta kyllä me jotain keksimme, se jatkoi sitten reippaasti. - Älkää huolehtiko, ei kukaan teitä vanhuksia taivasalle aja.

- Te voitte kaikki tulla Fatiman ja minun kanssani talliin asumaan, kyllä sopu sijaa antaa, hirnahti Pattijalka. - Vai mitä, kaunokaiseni? Pattijalka kääntyi ikääntyneen, mutta vielä vetävän näköisen tamman puoleen.

- Tietenkin, rakkaani, vastasi Fatima ripsiään vienosti räpsytellen. - Kyllä se minulle sopii.

- Ei tässä hengenhätää ole, remontin paperiasioiden hoitamiseen menee oma aikansa, sanoi Strutsi. Sitä liikutti hevospariskunnan avuliaisuus. - Kyllä talli taitaa olla ahdas tälle porukalle, Strutsi jatkoi hymyillen. Se vaistosi pientä levottomuutta vanhuksissa. Onneksi rotakokit kantoivat juuri silloin jälkiruoan keittiöstä ja vanhukset saivat hetkeksi muuta miettimistä. Tarjolla oli mansikoita ja kermavaahtoa, suut makeana oli vaikea ajatella ikäviä asioita.

Kesä oli hehkeimmillään. Vanhukset joivat lounaan jälkeen kahvia pihalla omenapuiden siimeksessä. Tunnelma oli seisahtunut, aivan kuin jostakin vanhasta venäläisestä novellista. Kärpäset lerhailivat laiskasti, vanhusten tavanomainen rupattelu oli tauonnut, eläimet tunsivat itsensä liian veltoiksi edes puhumaan.

Hiljaisuudesta huolimatta vanhusten päässä pyöri ajatuksia. Kukin eläin vaipui mietteisiinsä. Minne vanhainkodin asukkaat muuttaisivat? Hevosten tarjoama asumismahdollisuus tallissa oli kaunis ajatus, mutta olisi toivotonta ahtaa vanhukset niin pieneen tilaan. Taivasalla ei viitsinyt vanhana enää elää, joten jonkinlainen asumus oli saatava. Mutta mistä ja minkälainen? Vuohi ja sen paras ystävä Koi-ra Tasakäpälä olivat joustavia ja kykenivät sopeutumaan minkälaisiin olosuhteisiin hyvänsä, ne eivät nurisseet. Ei nurissut myöskään Kepa Helttanen, sota- ja pula-ajan nähnyt, elämän kouluma kalkkuna. Simpanssi oli käynyt monen monessa paikassa sirkusaikoinaan, ei sekään helposti valittanut. Tarkemmin ajatellen kukaan vanhuksista ei

ollut varsinaista valittajatyyppejä. Kilpikonna oli ajoittain niin huonomaistinen, että sille asuinpaikka oli melko yhdentekevä. Ja Vuohi oli nähnyt maailmaa ja erilaisia olosuhteita, ei sitä haitannut vaihtaa maajaa väliaikaisesti. Vaihtelu virkistää, hymähti Vuohi itsekseen. Sen ajatus alkoi liikkua yhä hitaammin keskikesän auringossa ja lämmössä. Hetken kuluttua se vajosi miellyttävään, pehmeään horteeseen. Oli ihanan hiljaista.

Vuohi heräsi säpsähtäen hirvittävään musiikin rytkeeseen ja maan tömähelyyn. Se oli hetken aivan sekaisin. Sitten se näki Pattijalan tanssimassa pihamaalla Fatiman kanssa. Unisia silmiään siristellen Vuohi oli tunnistavinaan samban askelkuviot. Pattijalka oli kyllästynyt kesäpäivän liikkumattomaan äänettömyyteen ja laittanut musiikin soimaan täysillä. Vanhukset hätkähtelivät horroksistaan hereille yksi toisensa jälkeen.

- Mitä sie Pattijalka tuol viisii säilyttelet vanhoi eläimii? Mie jo luuli jot sota sytty. Et sie vähemmäl kuule tuota jumputust? kotkotti Kalkkuna. - Just ko ol nii rauhallist ja mukavaa, nii siu pit mennä pillaamaa luonnorauha, se kaakatti paheksuen.

- No no, älähän nyt Kepa hermostu, hirnahteli Pattijalka hyväntuulisenä. - Tuli niin raskassoutuinen olo siitä hiljaisuudesta. Olen tottunut siihen, että on vauhtia ja elämää. Vanhoina tähtijuoksija-aikoinani näet...

- Tiedetään, tiedetään, huutelivat vanhukset, joiden mielistä ja jäsenistä iltapäivän raukeus vähitellen haihtui.

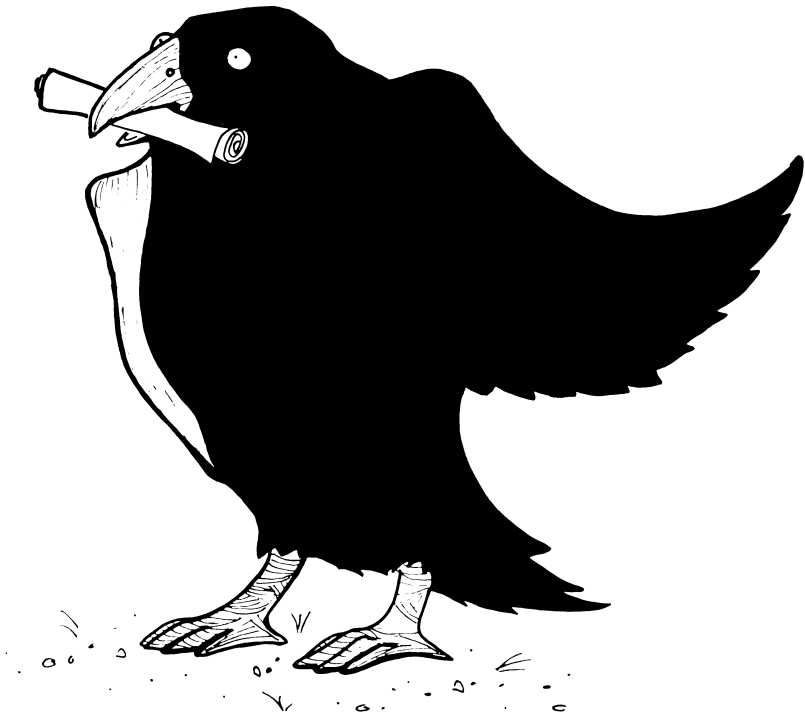
- Lapiakasta vaan lattiaan kaikki! Koskaan ei tiedä, milloin kavio kylmenee, täytyy tanssia silloin kun vielä voi! rallatteli Hevonen innoissaan.

- Niin, ja mistä sitäkään tietää, jos ei päästä evakossa tanssimaan, sanoi Karhu iskien silmää Strutsille. - Tulehan tyttöseni, nyt mennään! Strutsi lehahti nauraen ja naama punoittaen Karhun karvaisille käsivarsille ja niin rytmi vei nekin mukanaan.

Innostus tarttui muihinkin vanhuksiin ja kohta kaikki tanssivat pihamaalla. Monen eri tyylin mestareita löytyi. Ainoastaan Kilpikonna nukkui edelleen, se ei ollut edes herännyt musiikin pauhuun. Keittiöhenkilökunta eli rottapojat joutuivat kantamaan ämpärikaupalla raikkaita virvokkeita pihalle, jotta vanhukset eivät pyörtyisi tai saisi lämpöhalvausta pihamaalla kekkuloidessaan.

Oli hyvä, että vanhukset väsyttivät itsensä, ei mene yö sitten muuttoa hautoessa, ajatteli Strutsi. Se oli jatkuvasta huolestuneisuudestaan huolimatta myönteinen lintu ja sen myötäsyttyinen usko elämässä pärjäämiseen oli vain vahvistunut sen saatua rinnalleen Karhu-herran. Strutsi silmäili lämpimästi ruohikolla pyörähtelevää siippaansa, joka oli vienyt Kalkkunan mamboon. Joskus aikaisemmin tällainen tilanne olisi aiheuttanut mustasukkaisuuden tunteen, mutta ei enää. Strutsi lähti keittiöön valmistelemaan päivällistä rottakokkien ja Simpanssin kanssa. Tanssin aiheuttaman energiankulutuksen jälkeen päivällispöydässä istuisi todennäköisesti lauma sudennälkäisiä vanhukasia, Strutsi virnisti itsekseen.

Vanhukset söivät hyvällä ruokahalulla kaiken, minkä Simpanssi ja rotat pöytään kantoivat. Ja päivällisen jälkeen kaikki olivat niin väsyneitä, etteivät jaksaneet jäädä oleskelutiloihin rupattelemaan keskenään niin kuin yleensä. Ainoastaan Strutsi ja Karhu istuskelivat tapansa mukaan lempipaikallaan takan ääressä, vaikkei siinä kesällä tulta pidettykään. Ne keskustelivat hiljaisella äänellä Eläinten vanhainkodin remontista ja puntaroivat asumisvaihtoehtoja peruskorjauksen ajaksi. Kunta oli jo ehtinyt tarjota hajasijoitusta vanhuksille, mutta Strutsi halusi pitää vanhukset yhdessä eikä itsekään halunnut erota heistä.

KORPPI, KUOLEMAN KURIIRI

Eräänä päivänä lounaan jälkeen Kalkkuna säntäsi pystyyn tuolissaan ja julisti naama loistaen ja helтта punoittaen, että ratkaisu tulevaan asumiseen oli löytynyt.

- Nyt mie oon sen keksint! Myö mennää Korkeesaaree asumaa! Siel on eläiystövälline ilmapiiri. Mite mie en heti tullu ajatelleeks näi hie-noo mahdollisuutta? Aatelkaa mite ois virkistävää iha vieraitte elu-koitte kans välil haastella. Tääl myö päivät pitkät kattoo napitettaa toi-

siamme, Korkeesaares nähtäs muitakii eläimii. Kalkkuna oikein säteili loistavan ideansa kerrottuaan.

- Vai virkistävää? tiuskaisi Kilpikonna äreästi. Se oli vaihteeksi täysin hereillä ja valpas. - Miten niin virkistävää? Siellähän täytyy asua kopissa tai verkolla aidatulla alueella. Sellaista minä sanon vankilaksi enkä eläinystävälliseksi ympäristöksi. Täytyykö tässä vanhoilla päivillään vielä vankilaan mennä? En suostu.

- Sie et sit ymmärrä mittää. Ja ain sie oot nii negatiivine. Kattosit asiaa valosalt puolelt. Saisit tavata uusii eläimii ja voisit saaha uusii ystäviikii. Mut ko siu pittää ain ensi nähä ne varjopuolet, Kalkkuna tuhisi helтта väpättäen.

- Oli miten oli, minä en lähde. En suostu, eikä kukaan voi pakottaa, sanoi Kilpikonna jämäkästi. Vanhukset tiesivät, että Kilpikonna oli päätöksensä tehnyt.

- Oot sie kans yks..., motkotti Kalkkuna. Se oli tavattoman harmistunut Kilpikonnan vastustuksesta, sillä se oli itse valvonut yöllä monta tuntia pohtiessaan asumisasiaa ja sitten saanut aivan kuin välähdyksenomaisesti loistoajatuksensa.

- Kuule Kepa. Ajatuksesi ei ole ollenkaan huono. Ehkä olemme kuitenkin liian vanhoja elämään häkeissä ja kopeissa, kun emme ole sitä tähänkään asti tehneet, lepytteli Koira vanhaa Kalkkunaa. - Annetaan kaikessa rauhassa ideoiden kehittyä, kyllä me lopulta keksimme kaikkia ilahduttavan ratkaisun, Koira jatkoi.

- Oli menneeks. Mut kyl miu ehotus kuiteki ol hyvä, se marmatti hiljaisella äänellä puoliksi itsekseen. - Eihä tääl tunnu muil oleva senkää vertaa ideoit ko miul, se sanoi sitten äänekkäämmin.

- Olet oikeassa, Kepa, myönsi Vuohi leppoisasti. - Eipä ole ideoita, ei. Kyllä me tiedämme, että olet aina halunnut Korkeasaareen, mutta on eri asia käydä siellä retkellä kuin asua siellä, Vuohi jatkoi myötätuntoisesti.

Tapaamme jälleen Eläinten vanhainkodin asukkaat. Mukana ovat vanhat tutut herrasmieskoira, aatelinen vuohi, ikivanha kilpikonna, tähtijuoksijaruuna, karjalaiskalkkuna, ravintoloitsijasimpanssi sekä tietenkin vanhainkodin emäntä Strutsi Karhu-puolisoineen ja keittiössä vilistävine rottakokkiapulaisineen.

Tällä kertaa eläimet joutuvat lähtemään evakkomatkalle vanhainkodin peruskorjauksen ajaksi. Mutta minne vanhukset voisivat mennä? Eläinten miettiessä tätä sattuma tulee apuun. Karhun velipoika Merikarhu jättää testamentissaan Karhulle perinnöksi rahtilaivan, jolla eläimet lähtevät seilaamaan maailman vesiä. Päämäärää ei sen kummemmin ole, sinne mennään, mihin kuono tai nokka sattuu osoittamaan.

Laivamatkasta ei tule aivan niin rauhallinen ja idyllinen kuin aluksi voisi kuvitella. Vanhukset joutuvat kaikkiin mahdollisiin ja mahdottomiinkin seikkailuihin. Ja matkalta tarttuu mukaan uusia tuttavuuksia, koska vanhusten on mahdotonta jättää auttamatta pulaan joutuneita eläimiä...

Vanhuksilta kysytään jälleen hermoja ja kestävyyttä, sillä vanha arkkivihollinen Korppikotka ilmestyy kostonhimoisena vaanimaan heitä. Eikä siinä kaikki, myös Hylkiö-Hai sekä Sisilian saalistajat vetävät pinnaa tiukalle. Vanhukset ovat kuitenkin sitkeää sorttia ja apuakin tulee yllättävältä taholta.

Väittääkö joku, että vauhti hidastuu vanhetessa? Eläinten vanhainkodin asukkaat eivät usko siihen, koska heidän elämässään on vauhtia ja jännitystä sekä – tietenkin – romantiikkaa...

9 789522 866875